«Η ανθρώπινη δικαιοσύνη δεν είναι για τους πνευματικούς ανθρώπους» (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Οκτωβρίου, 2012

Η Θεία και η ανθρώπινη δικαιοσύνη

- Γέροντα, τι είναι Θεία δικαιοσύνη;

- Θεία δικαιοσύνη είναι να κάνης αυτό που αναπαύει τον άλλον. Αν έχης λ.χ. να μοιρασθής κάτι με κάποιον άλλον, να του δώσης όχι το μισό από αυτό που έχεις, αλλά όσο
θέλει εκείνος. Να του πης: Πόσα θέλεις; δυόμισι; τρία; πάρ' τα. Να δίνης τα καλά και να κρατάς τα σάπια. Να δίνης τα περισσότερα και να κρατάς τα λιγώτερα. Να, πες πως μας φέρνει τώρα μια αδελφή δέκα δαμάσκηνα. Αν εγώ από λαιμαργία φάω τα οκτώ και σου
αφήσω τα δύο, θα σε αδικήσω. Αν πω: αφού είμαστε δύο, θα φάω τα πέντε και θα σου αφήσω τα άλλα πέντε, τότε έχω την ανθρώπινη δικαιοσύνη. Αν όμως δω ότι σου αρέσουν
τα δαμάσκηνα και φάω μόνον ένα και σου πω: κάνε αγάπη να φας εσύ τα υπόλοιπα, γιατί
εμένα δεν μου πολυαρέσουν, αλλά με πειράζουν και στα έντερα, τότε έχω την θεία δικαιοσύνη.

- Δηλαδή ανθρώπινη δικαιοσύνη ποια είναι;

- Ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι, αν πρέπη λ.χ. να μοιρασθής κάτι με κάποιον άλλον, να δίνης το μισό και να κρατάς το άλλο μισό.

- Γέροντα, τι θέση έχει η ανθρώπινη δικαιοσύνη στην πνευματική ζωή;

- **Η ανθρώπινη δικαιοσύνη δεν είναι για τους πνευματικούς ανθρώπους, είναι φρένο για τους κοσμικούς ανθρώπους**.

Ο πνευματικός άνθρωπος είναι ανόητος, αν αποβλέπη σ' αυτήν, γιατί μπροστά στην

θεία δικαιοσύνη η ανθρώπινη είναι μηδέν. Αλλά και ο κοσμικός άνθρωπος, αν πετύχη κάτι σ' αυτήν την ζωή εφαρμόζοντας την ανθρώπινη δικαιοσύνη, δεν θα έχη την πραγματική χαρά και ανάπαυση.

Ας υποθέσουμε ότι δύο αδέλφια έχουν ένα κτήμα δέκα στρέμματα. Ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι να πάρη ο καθένας από πέντε στρέμματα. Θεία δικαιοσύνη είναι να πάρη ο καθένας αυτό που έχει ανάγκη.

Αν δηλαδή ο ένας αδελφός έχη επτά παιδιά και ο άλλος δύο ή η δουλειά του ενός είναι κατώτερη από την δουλειά του άλλου, πρέπει να πάρη περισσότερο εκείνος που έχει μεγαλύτερη ανάγκη. Σ' αυτήν την περίπτωση είναι αδικία να πάρη ο δεύτερος όσα και ο πρώτος. Ο κοσμικός άνθρωπος όμως δεν λαμβάνει υπ' όψιν του ότι ο αδελφός του δυσκολεύεται να τα βγάλη πέρα. Δεν καταλαβαίνει ότι η μοιρασιά που πάει να κάνη είναι άδικη, γιατί δεν σκέφτεται πνευματικά.

Του λες: πρέπει να βοηθήσης την οικογένειά σου να δεχθή να δώσης περισσότερα στον αδελφό σου που έχει ανάγκη και σου λέει:

Γιατί; δεν τον αδικώ!

Εάν ήταν πνευματικός άνθρωπος, ακόμα και αν η γυναίκα του και τα παιδιά του αντιδρούσαν, έπρεπε να τους πείση να δεχθούν ό,τι του δώση ο αδελφός του. Αν ο αδελφός του έλεγε: εσύ θα πάρης ένα στρέμμα, να έπαιρνε το ένα, χωρίς να πη τίποτε, για να νιώθη άνετα ο αδελφός του που πήρε τα υπόλοιπα.

Πάντως το Ευαγγέλιο κάνει την καλύτερη μοιρασιά.
Μου κάνει εντύπωση η αρχοντιά τού Αβραάμ. Όταν μάλωναν οι τσομπάνηδες του Λωτ και του Αβραάμ για τα βοσκοτόπια, πήγε ο Αβραάμ στον Λωτ και του είπε: Δεν κάνει να μαλώνουμε είμαστε συγγενείς.

Πού σε αναπαύει εσένα να πας; Θέλεις να πας από δω ή θέλεις να πας από κει; Ο Λωτ κινήθηκε και λίγο ανθρώπινα και διάλεξε τα Σόδομα και τα Γόμορρα, γιατί είχαν πρασινάδα και βοσκοτόπια, και τι έπαθε μετά! Ο Αβραάμ κινήθηκε με την θεία δικαιοσύνη, θέλησε να αναπαύση τον Λωτ, και χάρηκε κιόλας που ο Λωτ πήγε στον καλύτερο τόπο.

(Πηγή: Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, "Λόγοι Γ": Πνευματικός Αγώνας", Ιερόν Ησυχαστήριον "Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος", Σουρωτή Θεσσαλονίκης, σελ.99-101)